

D

O

X

B

i

n

h

Cánh chim phiêu bạt

Mây ngã về đâu hỡi côi xanh?
Ta sao quanh quẩn mãi bên màn!
Ngoài kia hoa lá ươm màu nắng,
Những sợi tơ trời quá mỏng manh!
Ta lạc vào đây chốn lỵ sơn
Cô đơn nên tiếng hót không hồn!
Nhớ con suối nhỏ khu rừng vắng,
Cấu cổ gà bao điệu ní non.
Khung sơn một khoảng không thừa thãi,
Tùng vết thời gian lặng lẽ phai!
Rừng cũ vàng xưa theo gió cuốn,
Cô bông dờ dật bóng liêu trai.
Gấm nhung ôi tháng ngày diên đại!
Làm võ hồn ta giấc mộng dài.
Tri kỷ phương nao còn bạt gió?
Ven trời khơi chút lửa ngày mai.

Hương tóc

Đã bảo em rồi cũng chẳng nghe!
Yêu chi ám đuổi lại e dè...
Sợ đêm gió cuốn tình bay mất
Ngơ ngác tìm nhau giữa phố hè!

Ta vẫn mơ trời quê thăm tươi,
Nào hay để héo nụ xuân đời.
Vô tình làm tím...hồn trắng úa.
Mỗi cánh bờ xa...mộng rã rời!

Ta thấy em cười thoáng nét đau
Vòng tay hương tóc chỉ thêm sầu
Em ơi hãy hát cho hồn tỉnh,

Đừng nủ thời gian đã nhạt màu!
Thì thôi cứ giữ vài nhung nhớ
Để mãi tình xanh như ý thơ.

Ta góp tàn phai thành nốt nhạc
Ru đời ca khúc thuở mong chờ